

מ"ת 7862/01/13 - מדינת ישראל נגד תמיר הייב, ציון שלום חדד, סארה בת עלי הייב

בית המשפט המחוזי בנצרת

מ"ת 7862-01-13 מדינת ישראל נ' הייב

בפני	כב' השופטת אסתר הלמן
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיבים	1. תמיר הייב 2. ציון שלום חדד 3. סארה בת עלי הייב

החלטה

1. זוהי בקשה לחילוט ערבויות, שהופקדו על ידי המשיבים 2,3, במסגרת התחייבותם לשמש כמשמורנים על המשיב מס' 1 (להלן: "המשיב").
2. המשיב הואשם בביצוע עבירת אלימות חמורות, שהובילה להריגתו של אדם, תוך קשירת קשר עם אחרים, ובנוסף בגין מעורבותו בעבירות של איומים וסחיטה באיומים. עם הגשת כתב האישום עתרה המבקשת להורות על מעצרו של המשיב. ביום 05/03/13 נקבע כי הכף נוטה לשחרורו של המשיב, נוכח טיב הראיות שנאספו כנגדו. יחד עם זאת, בשל עברו הפלילי של המשיב, העובדה שריצה מספר עונשי מאסר בפועל ותלוי ועומד כנגדו עונש מאסר על תנאי בר הפעלה וכן בשים לב לטיבה של החלופה, שלא הייתה במרחק גיאוגרפי רב ממקום ביצוע העבירות, נקבעו לו תנאי שחרור, שכללו, פרט לפיקוח של משמורנים, גם הפקדת ערובה בסכום משמעותי, (10,000 ₪).
3. סכום העירבון הופחת ביום 28/05/13 ל - 5,000 ₪, בכדי לאפשר למשיב לעמוד בתנאי זה. בהמשך הופחת הסכום ל-2,500 ₪, וביום 27/10/13 שוחרר המשיב מס' 1 בתנאים מגבילים. תנאים אלה כללו מעצר בית בתחום חווה ביישוב חד נס, תחת פיקוח של שני ערבים, המשיב מס' 2 (אשר נחקר באריכות ביום 13/03/13 וחזר על התחייבותו בישיבת יום 27/10/13) ומשיבה מס' 3, אחותו של המפוקח. לכל אחד מן הערבים הוסברה חובתם לפקח על המשיב, והאפשרות שידרשו לפרוע את סכום הערבות שתידרש מהם, אם יופרו תנאי השחרור. בהתאם לכך, חויב כל אחד מהם לחתום על ערבות צד ג' בסך 10,000 ₪ להבטחת תנאי השחרור.
4. ביום 23/12/13 בשעת לילה (אחרי חצות) נתפס המשיב כשהוא נוסע ברכב בו נהג אדם בשם יאסר

(שאיננו אחד מהמשמורנים), בתוככי העיר טבריה. לשוטר שערכב אותו מסר יאסר כי הינם בדרכם לבית החולים פוריה, לאחר שיום קודם לכן המשיב חתך עצים בחווה וקיבל מכה בגב.

5. בעקבות אירוע זה הוגשה בקשה להורות על שינוי ההחלטה בדבר שחרורו של המשיב ועל חילוט הערבויות שהופקדו להבטחת תנאי השחרור.
 6. ביום 29/12/13, לאחר דיון ממושך, שבמהלכו הודה המשיב בקיומן של ראיות לכאורה להפרת תנאי השחרור (אם כי טען כי מדובר בהפרה טכנית), הסכים המשיב להארכת מעצרו עד תום ההליכים כנגדו, בהעדר חלופה ראויה להציע. מעצרו הוארך והעירבון שהפקיד חולט במלואו.
 7. יש לציין, כי עוד קודם לכן, הורשע המשיב, על פי הודאתו, בעבירות שיוחסו לו בכתב אישום מתוקן והוא ממתין לגזירת דינו.
 8. המבקשת עומדת על בקשתה לחילוט הערבויות שהופקדו על ידי המשיבים 2 ו-3, על סמך חומר החקירה שנאסף על ידה, והמצביע על כך שהמשיב הפר את תנאי השחרור שלו.
 9. המשיב מס' 2 טוען כי כלל לא היה ביום זה בחווה, וכי באותן שעות אחותו של המשיב פיקחה עליו.
 10. אף שחומר הראיות הלכאורי שהוצג בפני מלמד כי הועלו טענות כאילו יציאתו של המשיב ממקום החלופה הייתה באישורו של מר ציון חדד, או בזמן שמר חדד היה זה שפיקח עליו, אין בסיס מספיק לקביעה זו. המשיב מס' 3 טענה כי היא זו ששמרה על המשיב באותו יום ובשעות הערב והלילה, בזמן שחש ברע והייתה אמורה לפקח עליו. למרות האמור, המשיב, מסיבותיו הוא, הפנה את האחריות אל המשיב מס' 2, אולם פרט לכך, אין כל ראיה לכאורה התומכת בטענה זו.
 11. המבקשת טוענת כי גם בהנחה שהמשיב מס' 2 לא פיקח על המשיב בשעות הרלוונטיות והפר את חובתו כמשמורן, די בכך שהמשיב לא קיים את תנאי השחרור שלו, בכדי לחייב את משיב מס' 2 לשלם את סכום הערבות.
- המבקשת מפנה בהקשר זה להחלטתו של בית המשפט המחוזי בת"א (כב' השופט צ. גורפינקל) בב"ש **93492/05 מדינת ישראל נ. קטשווילי**, שבה נפסק (בהסתמך על **בש"פ 653/98 גרבי נ. מדינת ישראל**), כי תכלית הערבות היא להבטיח את האינטרס הציבורי של הבטחת התייצבות נאשם לביור דינו ולהטיל מוראו על המשוחרר, שאם לא יקיים את תנאי השחרור, יבואו הרשויות חשבון עם רעיו שחתמו עבורו. לפיכך, טוענת המבקשת, כי אין צורך כלל להראות כי המשיב מס' 2 לא מילא את תפקידו, כתנאי לחילוט ערבותו.
12. היקף אחריותם של המשמורנים נמדד בהתאם לתוכנה של החלטת בית המשפט שמינה אותם, ולפי

נוסח כתב הערבות, עליו חתמו ובמסגרתו הצהירו כי הם ערבים לכך שהמפוקח ימלא אחר חובותיו, יתייצב למשפט, לנשיאת עונשו או לכל מקום אחר שיידרש וימלא אחר תנאי השחרור. לפיכך, הפרת אחד מתנאי השחרור על ידי המפוקח מהווה עילה מספקת לשם חילוט הערובה.

13. יחד עם זאת, לבית המשפט שיקול דעת מתי להורות על חילוט ערובה; במסגרת שיקול הדעת עליו לאזן בין אינטרסים שונים, כמו בין תכלית הערובה ובין היקף הפגיעה בזכות הקניין, כל זאת בשים לב לנסיבות הספציפיות הנדונות.

14. במקרה הנוכחי, לא שוכנעתי כי יש מקום להורות על חילוט הערובה שהפקיד משיב מס' 2, בעל החווה, אשר הסכים לקבל על עצמו את האחריות לפקח על המשיב, בעת שזה שהה בחווה, ואשר אין כל ראייה לכך שהפר את חובתו לפקח על המשיב.

15. לעומת זאת, באשר למשיבה מס' 3, ככל שאכן שהתה במקום החלופה, בעת שהתחייבה לעשות כן, אין ספק כי הפרה את חובתה, אפשרה למשיב לצאת ממקום החלופה, בשעת לילה מאוחרת, ללא ליווי של אחד המשמורנים, ומבלי שדיווחה על כך, על אף שמתשובותיה בחקירה ניתן ללמוד כי הבינה היטב מה מצופה ממנה. בנוגע לנסיבות בהן יצא המשיב ממקום החלופה, נשמעו מספר גרסאות, לא משכנעות, שבאף אחת מהן אין הסבר להתנהלותה.

16. המשיבה מס' 3, אחותו של המשיב, טענה במהלך הדיון כי ביום האירוע, בשעות הערב, קיבל המשיב מכה מגדר החווה, הקיאי, חש בחילות, ירד לו דם ולכן היה צורך לפנותו לבית החולים. לטענתה, לא הצטרפה אליו בנסיעה לבית החולים כיוון שהוא הקיאי בכל מקום. לא היה בפיה כל הסבר מדוע לא דיווחה מיד למשטרה על יציאתו של המשיב ממקום החלופה.

17. ראשית, יש לציין כי המשיב לא נתפס בדרכו לבית החולים (המשיב לא התכחש לכך וטען בהודעתו כי הנהג כנראה טעה בדרך). נוכח טענותיו, נלקח המשיב לבדיקה, לאחר שנעצר. בבית החולים הוא טען כי נפל, קיבל מכה בראש, **לא היה סיפור של הקאות**. בבדיקתו לא נמצא ממצא התומך בגרסתו (פרט לרגישות בצוואר האחורי).

18. הובאו מספר גרסאות לגבי סיבת הבהלתו, כביכול, לבית החולים, החל מ-נפילה יום קודם לכן וקבלת מכה בגב, כפי שנמסר לשוטר שעייב את המשיב, בהמשך מסר המשיב בחקירה כי החליק על הרצפה בערב, כשיצא לעשות סיור בחוץ, התעלף והתעורר רק כשהמשטרה לקחה אותו.

19. המשיבה מס' 3 מסרה בהודעתה גרסה השונה בפרטים רבים ומהותיים מזו שמסרה בפני. היא נחקרה ביום 23/12/13 בשעה 16.22, ומסרה כי באותו יום המשיב חזר מדיון בבית המשפט **כשהוא חולה**. לא יודעת מה אכל שגרם לו להקאות. לדבריה, הלכה לישון בשעה 22.00, השאירה את המשיב יחד עם

יאסר (שנתפס איתו מחוץ לחווה), ורק בבוקר יאסר לקח אותו לבית החולים. עוד לדבריה, כלל לא ידעה שהמשיב מתכוון לצאת מהחווה, אחרת הייתה מונעת זאת ממנו.

בניגוד לעדותו של המשיב, כי הוא שתה וודקה לפני שנפל, טענה אחותו כי הוא לא מעז לשתות בפניה ולא ראתה אותו שותה.

מדבריה עולה בנוסף, כי בדרכו לדין שהתקיים באותו יום בבית המשפט, היה המשיב מלווה באביהם (שאיננו אחד המשמורנים) ואילו היא לא נלוותה אליהם.

בנוסף, המשיבה מס' 3 מסרה במשטרה כי פרט להקאות וכאבי הראש מהם סבל המשיב לאחר שובו מבית המשפט, הוא גם נפל על הרצפה **בתוך החדר** בו הוא ישן. בהמשך תיקנה ואמרה כי הוא לא ממש נפל אלא "נשען על הרצפה".

20. המשיב עצמו מסר כאמור, גרסה ראשונית, בה טען כי החליק מחוץ לבית, בשטח החווה, כשיצא לעשות סיור. בחקירה מאוחרת יותר, מסר המשיב כי שמע רעש ויצא לראות מה קורה בחוץ, היו מים על הארץ, לכן החליק, קיבל מכה בראש, והתעלף. לטענתו, בעת שהדברים קרו היו איתו בבית ציון - המפקח ואחיו של ציון. אחותו לא הייתה, גרסה הסותרת את הודעותיהם של המשיבים 2,3. המשיב שלל מכל וכל את הטענה כי לא הרגיש טוב לאחר שחזר מבית המשפט, הוא גם טען כי אחותו לא ראתה כשנפל, כיוון שהלכה לישון קודם לכן.

21. משלל הגרסאות עולה, במידה מספקת, כי המשיבה מס' 3 לא מלאה אחר חובתה לפקח על המשיב ולא דיווחה על יציאתו מהחווה. היא גם לא נתנה טעם מספיק לכך שלא נלוותה אליו לבית החולים, גם בהנחה שסברה כי זו היא מטרת יציאתו.

22. בהתחשב באמור לעיל, ולאור התנהלותה של המשיבה מס' 3, אני מורה על חילוט סכום של ₪ 7,000 מתוך סכום הערבות עליה חתמה.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה בהקדם לצדדים.

ניתנה היום, י"ט שבט תשע"ד, 20 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.